

Entrevista Guillamino El músic abraça el misticisme amb 'Fra Júpiter', un disc amb cor infantil i una versió de Sangtraït germinat en una cel·la de Poblet

“Em sento feliçment fora de la indústria musical”

Guillem Vidal
BARCELONA

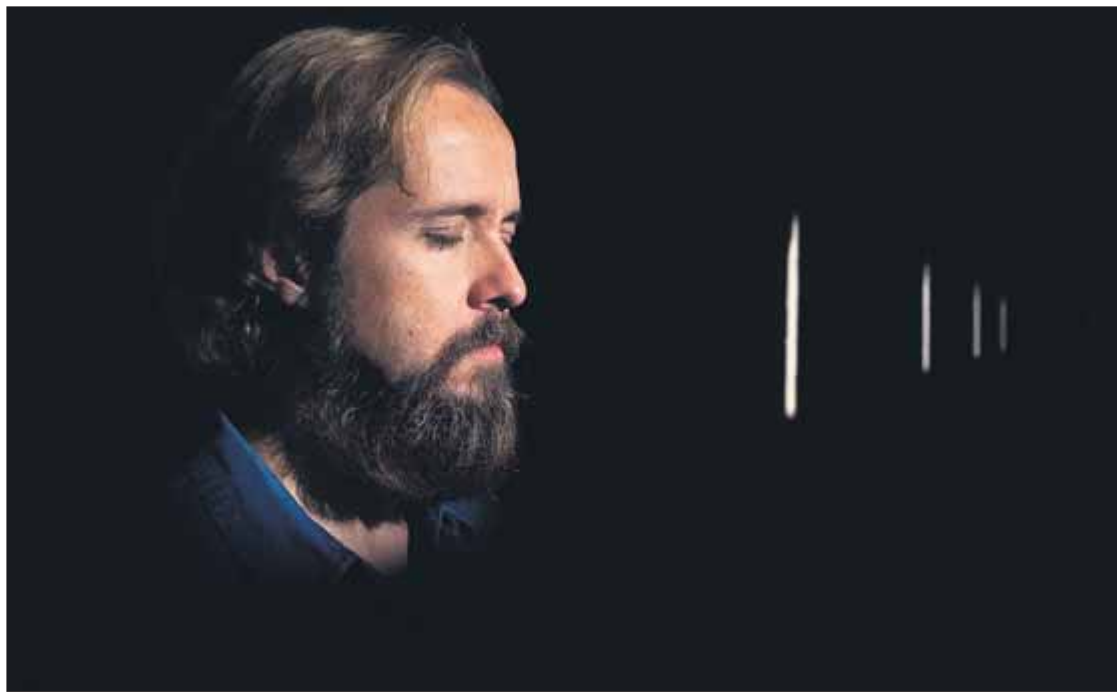
Quinze anys després del seu debut, Pau Guillamet, d'altres Guillamino, manté inexpugnable la seva audàcia. L'home que, temps enrere, va ser capaç de barrejar sardana amb *house* i *drum 'n' bass*, amb melòmans japonesos venerant-lo i experts com John Peel i Gilles Peterson destacant-ne les virtuts, trenca un silenci de cinc anys amb *Fra Júpiter* (Bankrobber), un disc concebut durant una estada al monestir cistercenc de Poblet.

Per què Poblet?

Hi sents, d'alguna manera, el pes del país, la qual cosa és molt potent: Jaume I, Martí I l'Humà, Alfons el Magnànim... Vaig entrar-hi amb la idea d'estar-hi cinc dies i fer sis cançons, sotmès al rigor de la vida dels monjos, fent vot de silenci i tres oracions diàries. Moltes idees per a les partitures són, de fet, fruit de l'experiència de cantar amb ells.

És una persona espiritual, o religiosa?

Tothom té la seva espiritualitat, encara que sigui una espiritualitat d'estar per casa. No soc, en canvi, una persona religiosa, però sí molt camaleònica. M'és fàcil encomanar-me del lloc on es-

Pau Guillamet (Barcelona, 1976) ha fet el seu primer disc en cinc anys com a Guillamino ■ ÀLEX LLOVET

tic. Si, per exemple, parlo una estona amb algú que té accent francès, pots donar per fet que acabaré parlant com ell. I, a Poblet, va passar una mica això.

No ha perdut la seva identitat soul i ballable malgrat el context...

Hi veia un disc de guitarra a veu, però a mesura que l'ensenyava m'anaven proposant d'afegir-hi orgues, bateries... En Ferran Palau [també músic] em deia que era *trip soul gòtic*, i no

em desagrada. *Folk metafísic*, potser també.

S'hi inscriu, en aquest corrent de pop metafísic que tant defensen darrerament Palau o El Petit de Cal Eril?

Sí, i tant. Tots som músics que fem una música menys comprensible que la de molts altres. O, si vols, una música que no sona a la ràdio. Però al capdavant també és música pop. Hi ha una connexió amb galàctics com Sisa i Pau Riba.

En el disc hi col·labora un cor de petits cantors de Granollers. Què volia d'ells?

Tinc dos fills i en les maquetes del disc hi cantaven. De mica en mica em vaig anar imaginant un disc amb l'acompanyament de veus infantils. Vaig buscar un cor de nens de 10 anys, amb aquella tremolor pròpia de l'edat. Hi aporten un punt inquietant, de fragilitat.

Adapta 'El senyor de les pedres' de Sangtraït. N'és seguidor?

Sí, home, i tant! Soc de la generació d'aquell concert del Sant Jordi, jo. Anava a fer *Oració* de Kitsch, que és com una sardana, una cançó preciosa, però aquella lletra ("Deixeu-me divertir amb els tendres infants, destrossar la seva innocència d'àngels") em va fer pensar que trontollaria.

Canta tot el disc en falset.

Sí, volia que fra Júpiter fos com un personatge nou, i això hi ajudava. No volia que el meu nom sortís enlloc, però al final em van fer entendre que, volent-ho o no, se m'acabaria veient el llautó.

Fa dos anys, en el disc 'La pols i l'era', va emparellar artistes com Núria Feliu i Francesc Burull amb una nova fornada de músics catalans. Hi haurà segona part?

Alguna vegada, amb l'Oriol de Balanzó [coartífex del projecte] n'hem parlat, però no crec que passi. Va ser com fer una catedral, allò.

Vista la seva trajectòria, on es veu actualment, en termes d'inquietud artística?

Em sento feliçment fora de la indústria musical. Mai no m'ha anat prou bé per haver de repetir una mateixa fórmula, la qual cosa em dona una llibertat creativa que és fantàstica. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Un inquietant espectre judicial

Calla, Hamlet, calla
Direcció: Carla Rovira
Divendres, 12 d'octubre. El Canal.

Shakespeare decideix que un espectre s'aparegui a les muralles d'Elsinor. El príncep Hamlet rep d'aquest esperit l'encàrrec de venjar la mort del pare. Aquesta proposta, en canvi, insinua

un altre tipus d'espectre. Aquest és ambigu, arbitrari, voluble. *Calla, Hamlet, calla* denuncia que, avui, no hi ha garantida la llibertat d'expressió perquè la justícia s'acull a delictes d'odi o de terrorisme per condemnar un cantant de rap, com Valtònyc, per exemple, que provava de provocar a través de la

metàfora. La proposta, sense cap mena de remordiments, trosseja el *Hamlet* clàssic i l'analitza per trobar comportaments poc edificants de la societat: des de la indefensió de les dones al qüestionament que tothom tingui els mateixos drets i deures. Carla Rovira amb Ramon Bonvehí i Laura

Blanch desenvolupen una mirada postdramàtica, informal, al costat de representacions d'escenes clàssiques, amb vers i una certa intenció. També tallen el relat (i el ritme) per donar entrada a reflexions de filòsofs (Santiago López Petit), o activistes socials (Adama Boiro, Bel Olid, Laura Medina). Però les

reflexions no sonen pamfletàries, ni demagògiques, i sí dites des d'uns testimonis rellevants.

Esmolen versos carregant-los amb la seva intenció de denúncia. Es posen, aparentment, en l'abisme de caure en la il·legalitat per advertir la voluntat de matar el rei. Però és una posada aparent. Una can-

ció d'Albert Pla, per exemple, cou més entre la corona o la justícia que tot l'espectacle estrenat dijous. Però sí que posa en la tessitura que ningú pot afirmar que, segons la interpretació d'algun jutge, aquestes imatges podrien desembocar en acusació. L'espectre observa silent.